

Sbohem lásko

Artist: Waldemar Matuška

Time Signature: 4/4

Tónina E dur:
1234 12 34 2x

Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
zeleným údo lím jsem si ji ved.

Byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct, když
na řa sáč slzu má velkou jako hrách.

Sbohem lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
žádné pláč už nespra ví ty mý nohy toula vý.
Já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát,
nejsem žádnéj ide ál, nech mě jít zas o dům dál.

A tak šel čas a já se toulám dál,
v kolika údolích jsem takhle stál.

Hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč, bůh ví co
jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

Sbohem lásko nech mě jít ...

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere, ten neklid co ho tahá z místa na místo,
co ho nenechá, aby byl sám se sebou spokojenej, jako většina ostatních.
Aby se usadil, aby dělal jen to, co se má a říkal jenom to, co se od něj čeká.
Já prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu, fakt.

La la la...

Žádnéj pláč už nespra ví ty mý nohy toula vý.

Tónina C dur:
1234 12 34 2x

Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
zeleným údo lím jsem si ji ved.

Byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct, když
na řa sáč slzu má velkou jako hrách.

Sbohem lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
žádnéj pláč už nespra ví ty mý nohy toula vý.
Já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát,
nejsem žádnéj ide ál, nech mě jít zas o dům dál.

A tak šel čas a já se toulám dál,
v kolika údolích jsem takhle stál.

Hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč, bůh ví co
jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

Sbohem lásko nech mě jít ...

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere, ten neklid co ho tahá z místa na místo,
co ho nenechá, aby byl sám se sebou spokojenej, jako většina ostatních.
Aby se usadil, aby dělal jen to, co se má a říkal jenom to, co se od něj čeká.
Já prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu, fakt.

La la la...

Žádnéj pláč už nespra ví ty mý nohy toula vý.

Tónina G dur:
1234 12 34 2x

Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
zeleným údo lím jsem si ji ved.

Byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct, když
na řa sáč slzu má velkou jako hrách.

Sbohem lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
žádnéj pláč už nespra ví ty mý nohy toula vý.
Já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát,
nejsem žádnéj ide ál, nech mě jít zas o dům dál.

A tak šel čas a já se toulám dál,
v kolika údolích jsem takhle stál.

Hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč, bůh ví co
jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

Sbohem lásko nech mě jít ...

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere, ten neklid co ho tahá z místa na místo,
co ho nenechá, aby byl sám se sebou spokojenej, jako většina ostatních.
Aby se usadil, aby dělal jen to, co se má a říkal jenom to, co se od něj čeká.
Já prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu, fakt.

La la la...

Žádnéj pláč už nespra ví ty mý nohy toula vý.